

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9To/3/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8416010557
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Farkaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8416010557.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Farkaša a sudcov JUDr. Emila Dubňanského a JUDr. Jaroslava Bugela na verejnom zasadnutí konanom dňa 09.05.2018, v trestnej veci proti obžalovanej Z. C., pre zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zákona, o odvolaní prokurátora a obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 1T/126/2016 zo dňa 02.10.2017 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. z r u š u j e v napadnutom rozsudku výrok o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.

Obžalovanej Z. C., rod. O., nar. XX.XX.XXXX v O.-
A. A., trvale bytom ul. C. č. XXX/XX,
I., okr. C., konateľka spoločnosti
B. E. W., s.r.o., I.

u k l a d á :

Podľa § 277 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 39 ods. 1, 3 písm. e/ Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. z a r a d ŭ j e obžalovanú na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovanej Z. C..

odôvodnenie:

Okresný súd Kežmarok napadnutým rozsudkom sp. zn. 1T/126/2016 zo dňa 02.10.2017 uznal obžalovanú Z. C. vinnou zo spáchania zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zákona, ktorý spáchala tak, že

ako konateľka, štatutárny orgán a zodpovedná osoba za podnikateľský subjekt B. E. W., s.r.o., IČO: 44107145, so sídlom I. XX, I., okr. C. za obdobie od mesiaca 06/2014 do mesiaca 10/2015 podľa mesačných výkazov poistného, zrazila svojim 7 zamestnancom poistné na nemocenské poistenie a príspevok na starobné a dôchodkové sporenie, invalidné poistenie a poistenie v nezamestnanosti podľa § 141 ods. 2 zákona NR SR č. 461/2003 Z.z., o sociálnom poistení a následne takto zrazené poistné

neodviedla na účet A. O. pobočka ul. X.. M. č. XXXX, O., za uvedené obdobie v sume 5.899,55 €, čím takto spôsobila pre A. O., pobočka O. so sídlom ul. X. M. č. XXXX, O., škodu v sume 5.899,55 €.

Za to jej súd uložil podľa § 277 ods. 2 Tr. zákona za použitia § 38 ods. 2 Tr. zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e/ Tr. zákona trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona súd zaradil obžalovanú na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Po vyhlásení rozsudku, odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku prokurátor Okresnej prokuratúry Kežmarok podal odvolanie proti výroku o treste. Obžalovaná podala odvolanie.

Prokurátor svoje odvolanie odôvodnil podaním, ktoré bolo doručené súdu dňa 14.11.2017. Prokurátor konštatuje, že v plnom rozsahu súhlasí s uznaním viny pre zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona. Nesúhlasí s rozhodnutím Okresného súdu v Kežmarku o uložení trestu obžalovanej Z. C. nie je možné súhlasiť s použitím ustanovenia § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e/ Tr. zákona, pretože neboli splnené podmienky na použitie ustanovenia pre mimoriadne zníženie trestu. Prokurátor sa zaoberá účelom trestu, následne podmienkami, za ktorých možno mimoriadne znížiť ukladaný trest a zdôrazňuje, že Okresný súd v Kežmarku v odôvodnení pri použití ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zákona uvádza, že u obžalovanej Z. C. zohľadnil špecifické okolnosti prípadu, kde obžalovaná bola zodpovedná za odvádzanie daní a poistného, čo ani nespochybňovala, avšak súd zohľadnil skutočnosť, že pri praktickom výkone podnikania v plnom rozsahu sa spofahla na manžela. Súd dodal, že obžalovaná viedla riadny život a jej trestná činnosť či už v prejednávanej veci alebo aj v rámci predchádzajúceho odsúdenia je spojená s jej podnikaním. Podľa názoru súdu, sa nejedná o osobu, u ktorej by bolo možné považovať dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby za primeranú z hľadiska naplnenia účelu trestu, najmä ak je nutné ukladať nepodmienečný trest. Zároveň konštatuje, že spáchala trestný čin v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia a dodáva, že hoci trest na dolnej hranici by spoločne s doposiaľ nepremeným trestom v trvaní dvoch rokov, pri jeho predpokladanej premene, by predstavoval neprimeranú formu trestnej represie nezodpovedajúcej následkom trestného činu vo forme zavinenia, pohnútky obžalovanej, ktorá sa snažila zabezpečiť chod firmy v ťažkom ekonomickom prostredí druhej platobnej neschopnosti v regióne s jednou z najvyšších mier nezamestnanosti. Nejde o osobnosť kriminálne narušenú, práve naopak, táto jej trestná činnosť je výnimočného charakteru s nevydareným podnikaním. Súd zvýraznil aspekt individuálnej prevencie, a preto pristúpil k aplikácii mimoriadneho zníženia pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Prokurátor zdôraznil, že súd neuviedol žiadne poľahčujúce ani priťažujúce okolnosti. Obžalovaná na hlavnom pojednávaní urobila vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku, pre ktorý je obžalovaná. Na hlavnom pojednávaní konštatovala, že skutok neofutovala a jej ľútosť v prípravnom konaní bola len vo vzťahu k situácii, do ktorej toto konanie dospelo, pričom stále poukazovala na objektívne zložitú situáciu vo forme pôsobiacej v regióne so zlou sociálnou a ekonomickou situáciou. Prokurátor zdôraznil, že pomery na strane páchatel'a, na ktoré poukázal súd, nie je možné považovať za okolnosti svedčiace pre dôvodnosť použitia mimoriadneho ustanovenia pre zníženie trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby. Prokurátor poukázal, že na okolnosť vedenia riadneho života na strane obžalovanej nie je možné prihliadať, pretože vzhľadom na predchádzajúce odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 6T/4/2014 zo dňa 24.02.2014, kedy bola odsúdená pre zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona, teda pre obdobný trestný čin, nemožno povedať, že obžalovaná viedla v minulosti riadny život. Prokurátor navrhol, aby krajský súd zrušil rozsudok Okresného súdu v Kežmarku sp. zn. 1T/126/2016 zo dňa 02.10.2017 a vec vrátil tomuto súdu, aby ju znova v potrebnom rozsahu prejednal a vo veci rozhodol, alebo aby krajský súd rozhodol na podklade doposiaľ vykonaného dokazovania sám.

Obžalovaná svoje odvolanie odôvodnila podaním, ktoré bolo doručené súdu dňa 07.11.2017. V prvom rade konštatuje, že je konateľkou spoločnosti B. E. W. s.r.o. Stala sa ňou na požiadanie manžela v roku 2008. Neuvedomovala si všetky možné dôsledky tohto postavenia. Nezúčastňovala sa na riadení spoločnosti. O jej chode mala len okrajové informácie a neprichádzala do styku s financiami. Nikdy nerozhodovala o spoločnosti. Keď sa dozvedela o problémoch s odvodmi, bola ubezpečovaná zo strany manžela, že on si je vedomý týchto rozhodnutí a berie zodpovednosť na seba, čo nikdy nepoprel. Jednou z možností, o ktorej vedela, bol konkurz spoločnosti, ktorý presadzovala od chvíle, keď bola v tejto súvislosti vypočúvaná. Chcela, aby bola nahradená na pozícii konateľky. Sama to nevedela urobiť, bola

ubezpečovaná, že to riešenie nebude potrebné, že sa z týchto ťažkostí dostanú. Nie je možné, aby bola odsúdená osoba, ktorá len formálne zodpovedá za spoločnosť, keď k dispozícii je zodpovedná osoba, ktorá ovláda spoločnosť. Zdôraznila, že v spoločnosti bola iba zamestnaná. Za svoju prácu dostávala nepravidelnú mzdu. Na súdnom pojednávaní konanom dňa 02.10.2017 bola konfrontovaná s otázkami, ktorým v dôsledku psychického tlaku a depresie v danej situácii ani nerozumela, nedokázala primerane reagovať a odpovedať. Dôsledky kladných odpovedí na položené otázky si nedokázala uvedomiť. Rozumela tomu, že firma neodvádzala odvody, čo nikdy nepopierali, nakoľko tento fakt sa nedá poprieť. Ostatné otázky a odpovede v súvislosti s firmou s odvodmi boli nad rámec jej vedomostí a poznania. Veľmi ju prekvapil záver, ktorý z toho vyplynul, že sa priznala ku všetkým skutkom obžaloby a nie je potrebné žiadne dokazovanie na pojednávaní. Spoliehala sa, že za prítomnosti manžela, svedka a znalca, že si oni navzájom vysvetlia podstatu svojich tvrdení ohľadne možnosti úhrad odvodov. Verila, že konečne dôjde k posúdeniu a zmene pohľadu na postavenie jej a manželovej osoby a úlohy vo firme. Nesúhlasí s tým, že by nevyjadrila ľútosť. Ľútosť vyjadrovala pri každom vypočúvaní. Je jej naozaj ľúto, že firma neodvádzala odvody, čo bolo ich povinnosťou. Táto skutočnosť dá sa vysvetliť zlou ekonomickou situáciou, nedostatkom finančných prostriedkov. Z jej strany, zo strany jej manžela B. C. a syna J. A. nedošlo k žiadnemu obohateniu ani úmyslu zadovážiť si prospech. Vždy riešili nedostatok finančných prostriedkov a ich život nikdy nebol nákladný, skôr skromný. Očakávala konfrontáciu so znalcom. Firma počas celej doby bola v strate. Z faktu, že podľa účtovných zápisov v pokladničnej knihe, keď na konci mesiaca sa objaví v pokladni napr. zostatok 100,- eur a následne zápis odvodov vo výške 800,- eur, nemôže vyvodzovať záver, že firma mala a mohla odvieť tých 100,- eur a ostal by dlh 700,- eur, je podľa nej čisto insitný a reálne neobhájiteľný. Tento pohľad znalca si osvojil aj vyšetrovateľ a nedošlo ku konfrontácii. Následne sa zaoberala aj jednotlivými trestnými stíhaniami a zdôraznila, že k neodvádzaniu odvodov dochádzalo priebežne počas celého obdobia. Napriek tomu, že finančná situácia a činnosť firmy bola v podstate rovnaká, došlo k posudzovaniu troch období. Domnieva sa, že celá činnosť firmy mala byť posudzovaná ako jedno celé obdobie, preto podali aj podnet na prokuratúru. Aj keď prístup sudcu bol citlivý, ústretový a jeho rozsudok zodpovedal stavu, v ktorom sa prípad nachádzal, nedokáže sa s daným rozsudkom a trestom, aj keď na minimálnej hranici sadzby stotožniť, preto podala odvolanie.

Na základe riadne a včas podaných odvolaní krajský súd preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku. Na základe tohto preskúmania krajský súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora je dôvodné. Na druhej strane odvolanie obžalovanej Z. C. nie je dôvodné.

Obžalovaná Z. C. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 02.10.2017 sa vyjadrila, že poučeniu podľa § 257 porozumela a chce urobiť vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku, ktorý je uvedený v obžalobe. Súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 257 ods. 4 Tr. poriadku povolil obžalovanej vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku. Zároveň bola súdom prvého stupňa poučená o následkoch vyhlásenia v rozsahu § 257 ods. 5 a 8. Po týchto poučeniach boli položené otázky. Na všetky položené otázky odpovedala kladne a pred prijatím vyhlásenia súd zisťoval stanovisko prokurátora, ktorý navrhol prijať vyhlásenie obžalovanej o tom, že nepopiera spáchanie skutku. Po vykonaní týchto úkonov súd prijal vyhlásenie obžalovanej Z. C., že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe a rozhodol, že vykoná dokazovanie v rozsahu, v akom sa obžalovaná priznala ku skutku a vykonajú sa len dôkazy súvisiace s výrokom o treste a náhrade spôsobenej škody.

Vychádzajúc z postupu súdu prvého stupňa na hlavnom pojednávaní, keď súd prvého stupňa nepochybil pri postupe podľa ustanovenia § 257 Tr. poriadku, v takomto prípade vyhlásenie obžalovanej je neodvolateľné a v rozsahu vyhlásenia nenapadnuteľné odvolaním. Krajský súd v rámci svojej preskúmvanej činnosti nezistil ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku, že postupom súdu prvého stupňa bolo porušené právo na obhajobu obžalovanej. Krajský súd preskúmvaval v rámci odvolacieho konania iba rozhodnutie súdu o uloženom treste.

Súd prvého stupňa pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu sa zaoberal otázkou poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Zhodnotil osobu obžalovanej, kde konštatoval, že doposiaľ nebola priestupkovo postihnutá. Obžalovaná z miesta trvalého bydliska je hodnotená všeobecne. Z odpisu registra trestov vyplynulo, že doposiaľ bola jedenkrát súdne trestaná rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn.

6T/4/2014 zo dňa 24.02.2014, ktorým bola uznaná vinnou zo spáchania zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona a pokračujúceho prečinu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Tr. zákona, za čo jej bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 24.02.2014. Súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí zdôraznil, že skutok, ktorý je uvedený vo výrokovej časti jeho rozhodnutia, bol spáchaný práve v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 49 ods. 2 Tr. zákona, kedy nemožno výkon trestu odňatia slobody podmienne odložiť na skúšobnú dobu, teda musí byť ukladaný trest nepodmienený.

Súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí sa zaoberal individualizáciou trestu dosiahnutím účelu trestu a dospel k záveru, že je potrebné použiť inštitút mimoriadneho zníženia a ukladať trest pod dolnou hranicou zákonom stanovenej trestnej sadzby. Z časti s týmito úvahami súdu prvého stupňa je možné súhlasiť, no na druhej strane krajský súd sa nestotožnil s tým, že za trestný čin, ktorý je páchaný v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia za obdobné konanie, mal byť ukladaný, podľa názoru súdu prvého stupňa, trest, ktorý nezodpovedá ani jednej tretine dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby. Takýto trest, podľa názoru krajského súdu, je trestom miernym, ktorý nevyjadruje závažnosť konania obžalovanej, ktorá už v minulosti dostala šancu a napriek tomu zopakovala to isté konanie. Krajský súd po zohľadnení osoby obžalovanej, po zohľadnení jej reálnej činnosti v spoločnosti, ktorá ju však nezavahuje zodpovednosti konateľky za chod spoločnosti a plnenie povinností spoločnosti voči štátu, dospel k záveru, že v danom prípade, vychádzajúc aj zo stanoviska Najvyššieho súdu SR č. 44/2017, je možno použiť ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu, pretože urobila vyhlásenie, ktoré zodpovedá vyhláseniu uznania viny.

Krajský súd mal na zreteli aj predchádzajúce odsúdenia a dospel k záveru, že účel trestu, ktorý je vyjadrený v § 34 ods. 1 Tr. zákona, sa u obžalovanej dosiahne trestom odňatia slobody pod dolnou hranicou zákonom stanovenej trestnej sadzby v trvaní 2 rokov. Vzhľadom na skutočnosť, že k páchaniu trestnej činnosti došlo v priebehu skúšobnej doby podmieneného odsúdenia, krajský súd uložil obžalovanej trest nepodmienený. Obžalovaná Z. C. v období posledných desiatich rokov nebola vo výkone trestu odňatia slobody, preto ju súd pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností krajský súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovanej Z. C. je nedôvodné. Obžalovaná Z. C. namietala samotný výrok o vine tak, ako už krajský súd vyššie poukázal. Tento výrok o vine je odvolaním nenapadnuteľný. Otázkou výroku o treste sa krajský súd zaoberal a argumentačne vysporiadal na základe odvolania prokurátora.

Vzhľadom na tieto skutočnosti krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.